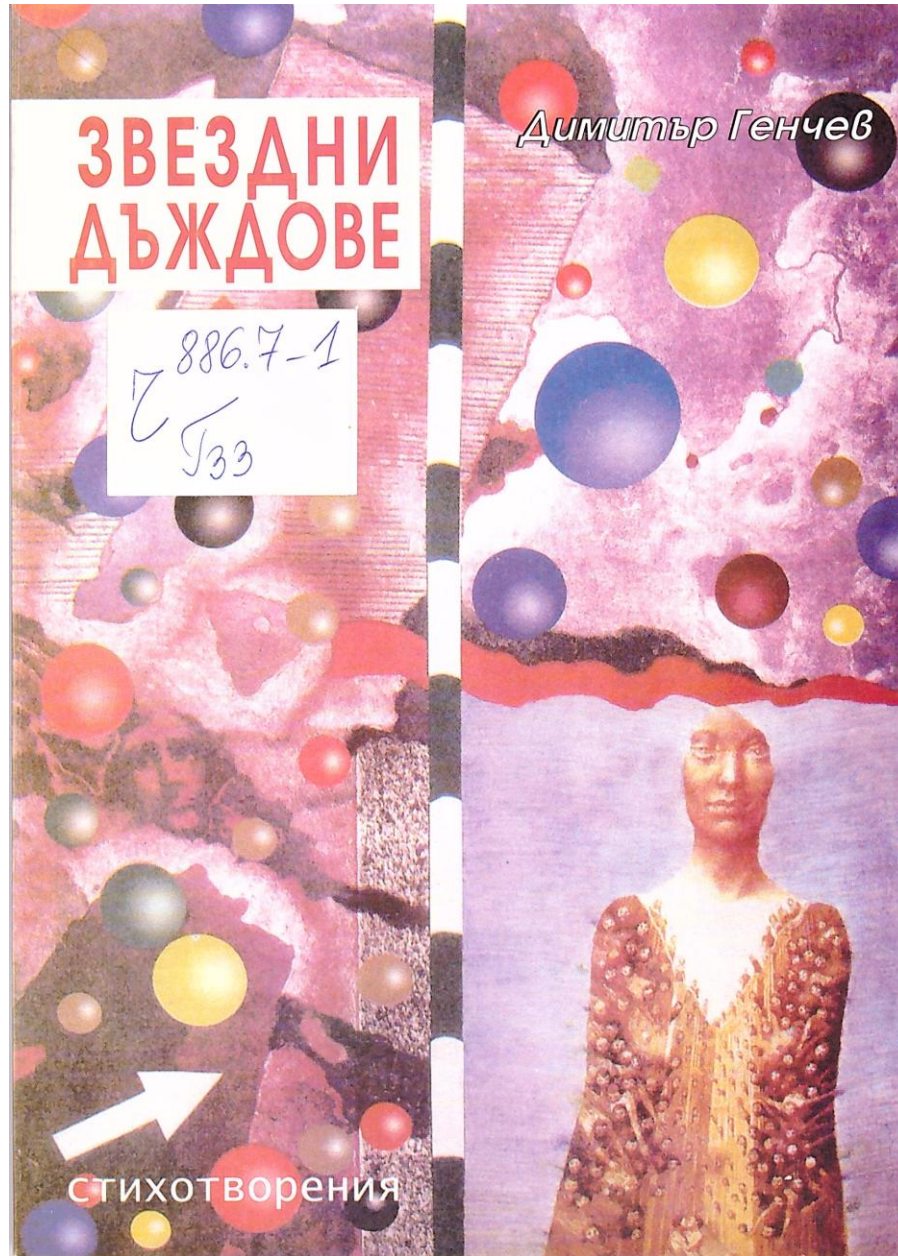

ЗВЕЗДНИ ДЪЖДОВЕ

886.7-1
Б33

Димитър Генчев

СТИХОТВОРЕНИЯ

Димитър Генчев

ЗВЕЗДНИ ДЪЖДОВЕ

Стихотворения

© Димитър Генчев, автор, 2008

© Денъ Денев, редактор, 2008

© Издателство "Обнова", 2008

ISBN 978-954-9920-98-7

На корицата - "Космос", литография, 2003 г.

*Илюстрациите в книгата са от албума на
художника Стоян Стоянов - Течи*

Издателство ОБН ВА
Сливен, 2008

7 886.7-1
Б33

886.7-1

*Илюстрациите са любезно предоставени от госпожа
Мария Кунчева - съпруга на професор Стоян Стоянов.
Авторът сърдечно благодари!*

**НА БРЕГА
НА ВРЕМЕТО**

ИКАР

В онази необятна висина
в прастари времена
за миг
докоснах Слънцето.

И падам още,
от протуберанси гонен!
Метеорно нажежен,
разсичам
хоризонтите от истини –
жалони
и възмездие
за всеки връх!
И помня само
океаните първоматерия –
пулсиращ възел от стихии,
в чийто огнен смерч
се ражда
светлината!

Още падам. Не –
горя в потоци време!
Бялата следа остава само,
за да води пак
към Слънцето!

БАЛАДА ЗА ПЕСЕНТА

*На Виктор Хара – поет и певец на Чили,
срещнал смъртта си на 11.IX.1973 г. на
„Естадио Чиле” в Сантяго, с още стотици
свои сънародници.*

*Президентът Салвадор Алиенде посреща
своята смърт същия ден в двореца „Ла
монета”, с оръжие в ръка.*

*30 години по-късно генерал Аугусто
Пиночет доживя съдебно преследване, но не
и неговия край.*

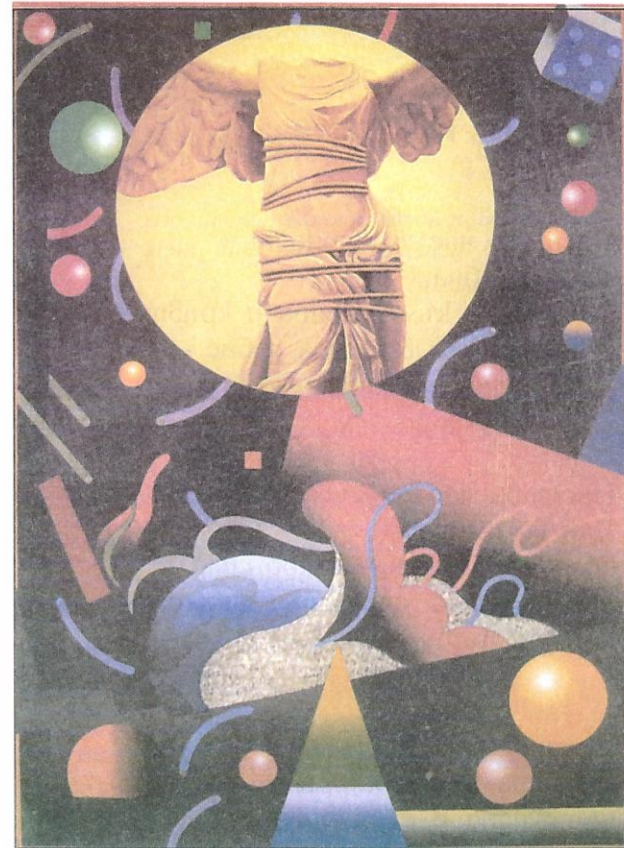
Някъде в Андите – звън на китарата.
Някъде в Андите – песен и стон.
Песен от болка, тревога и вяра.
Есен ограбена. Кървав сезон.

В нашите мозъци – спомен и рана.
Звън на китарата. Зловец стадион.
Песен пррстреляна. Мъст посяна.
Песен неписана. Бесен пагон.

На изстрадала Чили над бездните
носи се глас неулучен.
Ражда се мрачно възмездие.
Тежко се вдигат юмруци.

Виктор Хара е там и кънти песента.
Всяка ноц пее той и зове паметта!

Някъде в Андите – звън на китарата.
Спомен над Андите. Огън гори.
Песен от болка и сила, и вяра.
Пролет над Чили. Песен в зори.

ЧАС ПО ИСТОРИЯ

Настава час за вярност.
Не служебна,
а вярност към земята и кръвта.
И не врагът в засада дебне –
презори са раззнали уста.

Настава час по съвест.
Дай си сметка
кому си длъжен и какво си дал.
Отговори на строгата анкета:
кого си възвисил, кого – предал.

Настава час...
Помита вятър
натрупана в гушите шума.
Историята тътне по земята ни,
пробужда мълнци и буреносни гуми!

ОГНЕВА ЛИНИЯ

*Шрапнелите бият. Фронт няма.
Има, щом бият по фланга.
П.Въчев, България, XX век*

Когато стреляш или падаш
от вражи или гружески обстрел,
не чакай милост и награда,
а следвай неотменна цел!

Спести повторните уроци.
Да плаща всеки своя грях!
И прицелът да бъде точен.
Тук не играят вечен шах.

И не заставай в чужда сянка,
а жребия срещни готов.
Сразен дори, вдигни осанка,
за нова битка с огън нов!

България, XXI век

ЕКОЛОГИЧЕСКО

В памет на Павел Матев

Пазете поетичните планети!
В тях пеят звездни гъждове
и шепнат тайни на морето
в най-невъзможни светове.

В тях влюбените, отдалеко
дошли с копнеж за топлина,
намират лунната пътека
към несънвана страна.

И вечност там е уловена
от кротко пламъче в нощта.
Желанията съхранени
прииждат в зрима прямота.

Прониква словото дълбоко
в сърцевината на мига
и търси своята посока
в ковачницата на гълга.

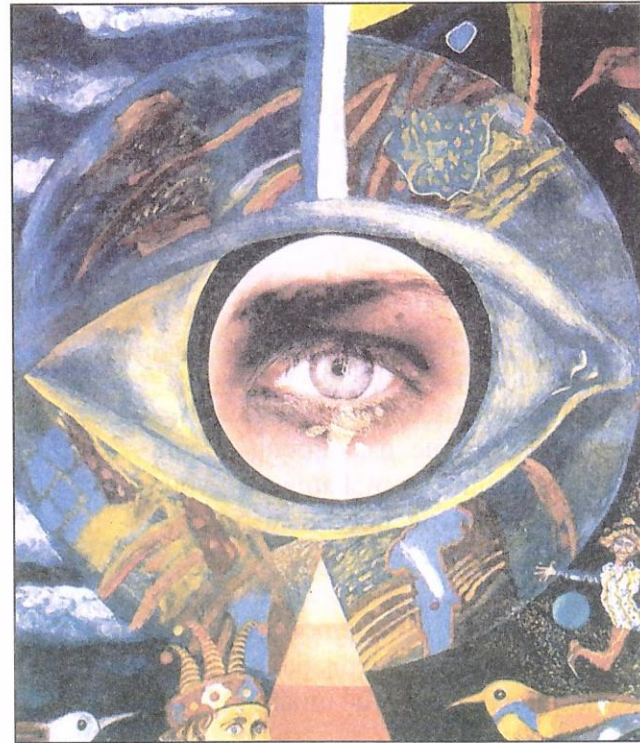
Горят там жертвени огънове!
В отблясъците на жарта
мъже заклеват се сурово
сред взривовете на кръвта.

Пазете поетичните планети!
Плющят в тях горди знамена.
Там смерчове от страсти светят.
И пак покълват семена!

ЕНТРОПИЯ*

Опепелена жар – загасна любовта.
И в сива неизбродна пелена
изстива разгаданото мълчание.
Разстилат се в ненарушима тишина
успокоените вълнения. Терзания
са утаени в недостъпна дълбина.
И дурим в разделено мироздание
разсеяната хладна светлина.

**Ентропия – термин в термодинамиката и информатиката.
Тук, с три думи – процес на структурен разпад.*

ТРЕВОЖНА НЕОПРЕДЕЛЕНОСТ
и неспокойна яснота.
Незащитено съвършенство.
Неразгадана простота...
Непостоянство споделено.
Преодоляна самота.
Необяснена неразделност.
Неуловена топлота...

Събрали мъничка вселена,
ще ѝ дарим ли светлина?
И в кратката си земна тленност
ще уловим ли вечността?

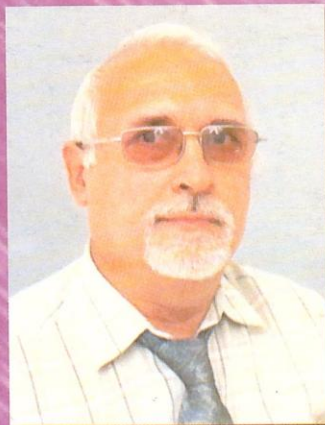
СЪДЪРЖАНИЕ

НА БРЕГА НА ВРЕМЕТО

Икар, 7
Балада за песента, 9
Час по история, 12
Огнева линия, 13
Екологическо, 14
Ентропия, 16
Предчувствие, 18
Не хлопай по вратите, 19
Зора над кралството, 21
Равновесие, 23
Пълноводно време, 25
Битие, 26

СЪРДЕЧНИ СЕЗОНИ

Пробуждане, 29
Скъсай последната струна, 30
Блян, 31
Не тъжи, тъмноока метличино, 32
Сънувай ме, 33
Сън, 36
Интимно, 38
Ах, не тичай палава принцесо, 39
Кафе, 42
Адажио, 43
Не си била, където съм те търсил, 44
Без любов, 45
Отдалечаване, 46
И пак, преди да е поела гръх, 48
Страхувам се, 49
Довиждане, 51
Остани... остани като песен, 52
Повикан от внезапен прилив, 53
Тревожна неопределеност, 54

Димитър Генчев е роден през 1952 г. в Нова Загора. Завършил е Юридическия факултет на Софийския университет. Работил е като прокурор в Търговище и Сливен. Сега е във ВКП. Публикувал е свои творби в различни вестници и списания. Издал е стихосбирката "Сърдечни климати". Членува в СНБП.

БИТИЕ

**Пътеките по керемиден залез млъкват,
щом миг невъзвратим ни впелели.
Вселената с любов ни е облъхнала,
безспир дела и страсти да делим.**

**Отлитат бързо часове безименни.
В сражения и грижи все горим.
До сетен час преварваме годините
и няма блаженство да ни смири.**

**И всеки ден, размирни и съвременни,
все търсим брод и слънчево небе.
В незнаен миг изтичаме във Времето,
когато Вечността ни призове.**